

- чинність на підставі Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 р. № 1618-IV).
5. Кодекс про шлюб та сім'ю України : Закон України від 20 червня 1969 р. № 2006-VII // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1969. – № 26. – Ст. 204 (втратив чинність на підставі Сімейного кодексу України від 10.01.2002 року № 2947-III).
 6. Самборська Ю. В. Правовий статус прокурора щодо справ про позбавлення батьківських справ (окремі аспекти) / Ю. В. Самборська // Актуальні проблеми держави і права. Вип.56. – Одеса: «Юридична література», 2010. – С.193–197.
 7. Дякович М. М. Сімейне право : навч. посібник / М. М. Дякович. – К. : Правова єдність, 512 с.
 8. Дубовік І. Позбавлення батьківських прав як засіб захисту прав дитини / І. Дубовік, Н. Чеботок // Вісник прокуратури. 2007. № 4. С. 109–114.
 9. Рішення Любашівського районного суду Одеської області, Справа № 507/2173/14-ц від 14 січня 2015 року [Електронний ресурс]. Режим доступу: .
 10. Рішення Татарбунарського районного суду Одеської області, Справа № 515/2957/14-ц, Провадження № 2/515/95/15 від 14 січня 2015 року [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.

ЩУРІКОВА П. С.

Адвокат, м. Київ

ДО ПИТАННЯ ПОЄДНАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ ПРИВАТНОГО ДЕРЖАВНОГО ВИКОНАВЦЯ І АРБІТРАЖНОГО КЕРУЮЧОГО

8 жовтня 2015 року Верховною Радою України в I-му читанні розглянутий проєкт Закону України № 2506а «Про органи і осіб, що здійснюють примусове виконання судових рішень та рішень інших органів» (далі — законопроект). Вказаний законопроект передбачає створення в Україні інституту приватних виконавців, що є повелістю в українському законодавстві, а тому, в юридичних колах розгорнулись серйозні дискусії з широкого кола питань, пов'язаних з ефективним введенням та функціонуванням нового інституту. У тому числі заслуговують на увагу норми законопроекту щодо можливості надання дозволу приватним виконавцям займатися й іншими видами діяльності.

У редакції законопроекту, який був прийнятий у I-му читанні в ст. 21 зазначалося, що приватний виконавець під час здійснення своєї діяльності не може займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту та роботи в органах Асоціації приватних виконавців України) або підприємницькою діяльністю.

Проте після доопрацювання законопроекту Комітетом з правової політики та правосуддя до II-го читання були внесені доповнення, згідно яких передбачено, що приватний виконавець окрім викладацької, наукової і творчої діяльності, інструкторської та суддівської практики із спорту та роботи в органах Асоціації приватних виконавців України, може здійснювати діяльність арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора).

Можливість поєднання діяльності приватних виконавців з іншими видами діяльності аргументується тим, що відповідно до приписів ст. 120 Конституції України деякі обмеження щодо суміщення службової діяльності з іншою роботою передбачені лише для членів Кабінету Міністрів України, керівників центральних та місцевих органів виконавчої влади. Але ця позиція також не зовсім відповідає дійсності, так як несумісність професійної діяльності передбачена для народних депутатів України (ст. 81 Конституції України), професійних суддів (ст. 103 Конституції України) та інших посад.

Незважаючи на те, що законопроектом вносяться зміни до пп. «б» п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції», згідно з якими приватні виконавці визначаються суб'єктами, на яких поширюється дія цього Закону, відповідно до положень п.1. ч.1. ст. 3 та ст. 25 Закону України «Про запобігання корупції» обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності на приватних виконавців не розповсюджуватимуться. Відтак, спроба встановлення таких обмежень для приватних виконавців та їх помічників у запропонованому проекті Закону не ґрунтуватиметься на приписах базового закону із запобігання корупції [1].

Однак, надання приватним виконавцям права здійснювати діяльність арбітражних керуючих може мати як позитивний ефект, так і негативний.

Переваги такого сумісництва ґрунтуються на подібності професійних компетенцій приватного виконавця та арбітражного керуючого, а саме: забезпечення вимог сторони — стягувача, виявлення майна боржника та організація його реалізації, що надає можливість полегшити перехідний період впровадження інституту приватних виконавців та вирішить можливі кадрові проблеми [2].

Поєднання двох видів діяльності надаватиме можливість приватним виконавцям у невеликих містах та районних центрах, де суми стягнень часто є незначними, отримувати винагороду від діяльності як приватного виконавця, так і арбітражного керуючого, що забезпечуватиме відповідний рівень доходу. Це сприятиме зацікавленості у здійсненні вищезазначених видів діяльності, та забезпечуватиме конкуренцію між державними або приватними виконавцями, у тому числі у невеликих населених пунктах України, на надання відповідних послуг.

Разом з тим надання права здійснювати діяльність арбітражних керуючих приватним виконавцям має ряд недоліків. Так, здійснення приватними виконавцями діяльності арбітражних керуючих може створювати конфлікт інтересів та порушувати принципи діяльності приватних виконавців, такі як — неупередженість та об'єктивність, незалежність та справедливність тощо.

Недоліком вказаного сумісництва є також те, що виконавче провадження має встановлені строки, а поєднання двох видів діяльності та збільшення навантаження може призводити до неналежного виконання приватними виконавцями своїх обов'язків.

Окрім того, надання можливості приватним виконавцям здійснювати діяльність арбітражного керуючого не сприятиме участі кваліфікованих юристів при відборі на посаду приватних виконавців, оскільки арбітражні керуючі будуть у більш вигідному становищі, так як матимуть можливість отримувати більший прибуток від суміщення двох видів діяльності, що у свою чергу, може впливати на якість наданих послуг саме приватними виконавцями.

Застосування обмежень на суміщення діяльності приватного виконавця існує у ряді зарубіжних країн. Так, відповідно до ст. 149 Закону Республіки Казахстан «Про виконавче провадження та статус судових виконавців» від 02.04.2010 р. приватний судовий виконавець не має права займатися іншими видами оплачуваної діяльності, за винятком наукової, викладацької або творчої діяльності. Згідно ст. 6 Закону Болгарії «Про приватних судових виконавців» від 01.01.2011 р. передбачено, що приватний виконавець не може бути одночасно депутатом, міністром, мером або муніципальним радником, займати посаду в державних або муніципальних органах, перебувати в трудових відносинах, займатися юридичною практикою, бути нотаріусом, здійснювати комерційну діяльність, бути менеджером або приймати участь в органах управління товариств або кооперативів.

Отже, падання приватним виконавцям права здійснювати діяльність арбітражних керуючих може призвести до неякісного виконання професійних обов'язків, недовіри до інституту приватних виконавців, що, у свою чергу, ніяк не сприятиме підвищенню ефективності виконання судових рішень.

Враховуючи, що право приватного виконавця здійснювати діяльність арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) передбачено законопроектом, який розглядатиметься у II-му читанні, то існує висока ймовірність, що поєднання діяльності арбітражного керуючого та приватного виконавця буде дозволено законодавцем. Разом з тим необхідно врахувати переваги та недоліки суміщення зазначених видів діяльності. Потрібно законодавчо закріпити обмеження, які унеможливають виникнення конфлікту інтересів та встановляють заборону для приватних виконавців і їх помічників на

надання публічних послуг примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) особі, якій вони раніше надали інші публічні послуги як кредитору або боржнику у справі про банкрутство.

Список використаних джерел

1. Зауваження до проекту Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (реєстраційний № 2506а) [Електронний ресурс] // Верховна Рада України : офіц. веб-портал. Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511-56267.
2. Солонар А. В. До питання запровадження інституту приватних виконавців в Україні / А. В. Солонар, В. В. Василюва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/44373/1/Solonar_Vasylieva_Privat_System.PDF.

ГОЛУБЦОВА О. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри цивільного процесу

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ РОЗПОРЯДЧИХ ДІЙ ЗА УЧАСТЮ СПІВУЧАСНИКІВ, ТРЕТІХ ОСІБ, ПРЕДСТАВНИКІВ ТА ОСІБ, ЯКИМ ПАДАЮ ПРАВО ЗАХИЩАТИ ІНТЕРЕСИ ІНШИХ ОСІБ

Яскравий прояв принципу диспозитивності цивільного процесуального права — гарантована можливість сторін позовного провадження розпоряджатися позовом та засобами захисту проти нього.

Однак при множинності осіб (співучасті) при здійсненні цих процесуальних дій є деякі особливості. Дані особливості на практиці суди дуже часто не враховують, що в кінцевому підсумку позначається на якості правосуддя.

Особливості співучасті позначаються безпосередньо вже при подачі позовної заяви. За своєю суттю множинність осіб є суб'єктивним з'єднанням позовних вимог. У позовній заяві кількох позивачів або проти кількох відповідачів, повинно бути зазначено, в якій частині вимога стосується кожного з них, або зазначити, що обов'язок чи право є солідарним. Солідарний обов'язок або солідарна вимога виникають у випадках, встановлених договором або законом, зокрема неподільності предмета зобов'язання, наприклад, приналежний подружжю автомобіль (ст. 541 ЦК).